

LES LAMENTACIONS DE TEJERO

¡Todos al suelo a rezar! Arrepentíos cabrones.

Així havia de començar Tejero la seva intervenció al Congrés fa quaranta anys. Prou que ho sap i prou que li pesa haver oblidat la lletra amb els nervis.

No lo hice nada bien hermana. Em diu hermana perquè m'he vestit de monja per entrevistar-lo, tot fent-me passar per la Hermana de la Caridad que el va a visitar sovint i a la que he segrestat unes hores. De fet no l'he segrestat, li he tret els hàbits i l'he deixat en un bar de la cantonada. Quan he marxat semblava tenir molt èxit.

La culpa fue de los tiempos. Íbamos apresuraos. Teníamos que salvar la Patria, nos faltaba tiempo y material. Era urgentísimo salvar a la Patria, como ahora.

Bueno ya sabe que el arrepentimiento es muy cristiano, -dic en forma de consol.

Que arrepentimiento, si me arrepiento

de algo es de no haber entrado en el Congreso a lomos de un tanque. Si fuera ahora, otro gallo nos cantara. Con el de tiempo que he tenido para estudiar la estrategia buena.

Primeo uno se arma, pero bien armao, no con los puñeteros cetmes que no sirven ni para asustar. Armamento de verdad. Tanques para la caballería, bombas para la aviación, material americano para la infantería y todos a una, entrando en aquella cueva de cobardes traidores.

Como dice mi querido compañero, España no se arregla hasta que no matemos a la mitad de su gente... Y yo no maté ni a uno, joder, ni a uno! Que vergüenza para un Guardia Civil.

¿Le sirvo un té?, pregunto.

Que té ni que hostias. El cognac lo tengo ahí, en el cajon. Ya sabe.

Jo no sabia però el Tejero està tan animat que s'oblida del licor.

Y otra cosa que he pensao, si Dios me diera otra oportunidad, esa vez no mataría ni a un puto catalán, que se jodan y que trabajen para España.

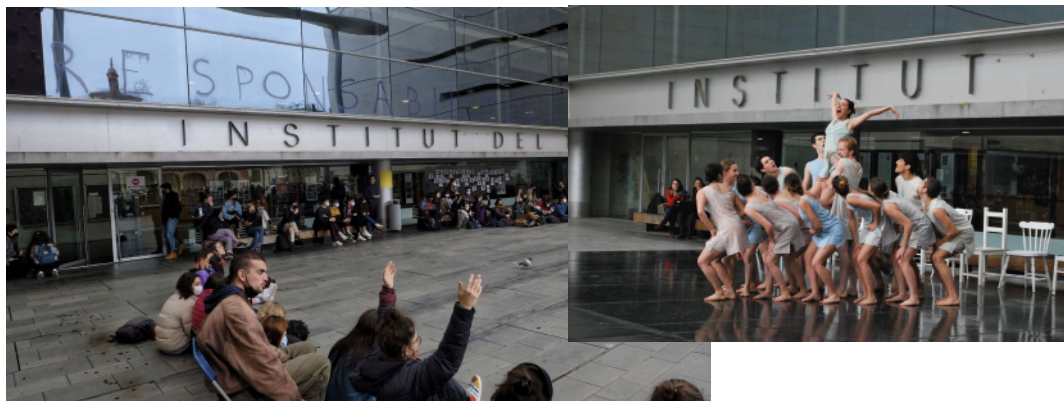
Aquest tampoc sembla haver-se penedit, però està al carrer.

HI HA TIRANTS A TOT ARREU

Víctimes sexuals i caça de bruixes? Joan Ollé, actor reconegut acusat d'assetjaments. Un altre cas, un més... Es denuncien violacions, abusos i assetjaments. Sembla que és el camí a l'ordre del dia però no tot és això, en són moltes i molts els que no volen viure així. Que diuen que del que es tracta és de trencar les relacions de poder i alliberar-se del sexisme per emancipar ambdós sexes.

La superioritat històrica del principi masculí sobre el principi femení es perpetua en la manera en com els homes és socialitzen i creen una ideologia "natural" d'inferioritat de la dona i d'opressió d'homes que no entrin en aquest marc normatiu.

El marc és una societat fascinaada per les relacions de poder i de dominació i el pitjor és que sempre dona la raó als dominants. Malvivim en una societat patriarcal que venera la omnipotència generadora de tota mena de privilegis i d'exploació sexual.

Què les dones denunciïn trencant una llarga tradició d'ocultació provoca tensió entre els masculinistes, com també en algunes dones, que es perden en una amalgama entre seducció, dret a ser molestada i assetjament.

Què cal trencar per començar?

L'invariant de la negació, de la llei del silenci, de la cultura de la violació que ha emmordassat les víctimes i els ha impedit parlar. L'invariant és la gravetat de les conseqüències psicotràumàtiques.

L' invariant de la relació de dominació de l'agressor que crea una situació totalment jeràrquica, tirànica en certa manera, i que recluta còmplices i que fa referència a les víctimes que no valen res, que no són res i que la seva paraula no és legítima.

I l'últim invariant que cal trencar és el temps que triguen les víctimes en poder denunciar els fets, parlar, ser escoltades. Perquè sovint ho han fet però han rebut una puntada a la boca del seu entorn, de la justícia i de la societat.